

OFFERTA REPRINTÓW

CZERWIEC 2024

Fundacja
Archeologia
Fotografii

fot. M. Dyjuk

SPECYFIKACJA

Wszystkie reprinty w ofercie to druki pigmentowe na papierze archiwalnym, Hahnemühle Photo Rag Baryta 315 g/m², spełniającym standardy ISO, w edycji 1/10.

Przy sprzedaży FAF przekazuje certyfikat autentyczności.

Wszystkie reprinty mają uregulowaną sytuację prawną: powstały w porozumieniu ze Spadkobiercami i Spadkobierczyniami artystów i artystek.

Wnętrze warszawskiej pracowni artysty, ok. 1970-1980, 29 x 29 cm

Pracownia, jako centralne miejsce życia i tworzenia, stanowi kluczowy motyw tej fotografii. Janusz Bąkowski reprezentuje zatem analogiczne podejście do intymnej przestrzeni twórczej jak Edward Krasiński, w którego działalności życie splatało się z twórczą kreacją.

Fotograf prezentuje tu formułę nowoczesnej martwej natury: traktuje swoje studio jako środowisko, w którym codzienność i sztuka nieustannie się przenikają. Demitologizując romantyczny wizerunek pracowni, Bąkowski odważnie eksponuje panujący w niej chaos, definiując go jako integralny element kreatywnego procesu i eksperymentalnych poszukiwań. Tylko w twórczym nieładzie możliwy jest swobodny przepływ élan vital (pędu życiowego), który - zgodnie z podejściem francuskiego filozofa Henri Bergsona - jest siłą napędową sztuki.

Praca Bąkowskiego jest nie tyle dokumentacją konkretnej, fizycznej przestrzeni, w której jego dorobek łączy się z działalnością Jadwigi Przybylak, lecz przede wszystkim zaprasza widza do refleksji nad dynamicznym związkiem życia i sztuki.

JANUSZ BĄKOWSKI

„Pragnienie”, lata 30. XX wieku, 18,9 x 29cm

Praca stanowi wyjątkowy przykład pionierskiej fotografii małobrazkowej na gruncie polskim, realizowanej przez kobietę-fotografkę.

Zofia Chomętowska, jedna z najważniejszych postaci dwudziestolecia międzywojennego, nie tylko dokumentowała życie na Polesiu, lecz również rewolucjonizowała polski krajobraz wizualny poprzez swoje podejście do fotografii. Jej prace uchwyciły codzienność i wyjątkowość Polesia a także wpisały się w szerszy kontekst przemian społecznych i kulturowych.

Jezioro Cholcza staje się tutaj tłem dla niemal surrealistycznej sceny. Jest przestrzenią, gdzie tradycja spotyka się z nowoczesnością, a codzienność przenika się z reporterskim zabiegiem pochwylenia efemerycznej chwili, co daje niepowtarzalny, hipnotyzujący obraz.

ZOFIA CHOMĘTOWSKA

MARIA CHRZĄSZCZOWA

Abstrakcyjna kompozycja przypominająca roślinę uformowana z rozlanej farby, 1945–1959, 29 x 21,9 cm

Po II wojnie światowej, fotografia abstrakcyjna stała się istotną tendencją, wskazującą, że roli tego medium nie sposób sprowadzić wyłącznie do dokumentacji rzeczywistości. Maria Chrząszczowa, znana przede wszystkim z fotografii architektury, w swojej twórczości również eksperymentowała ze sztuką nieprzedstawiającą, poszukując nowych form i wyrazu. Abstrakcyjna kompozycja przypominająca roślinę uformowana z rozlanej farby stanowi przykład jej nowatorskiego podejścia i dialogu z trendami powojennymi.

Jednocześnie, praca ta jest istotnym dla kultury wizualnej przykładem rewaloryzacji tematu flory w fotografii artystycznej. Przyjęło się, że zdjęcia roślin, to przede wszystkim naukowe narzędzie botaniki. Chrząszczowa jednak sięga dalej, eksplorując estetyczne aspekty fotografii flory. Jej intymne, nasycone emocjami aranżacje przypominają bardziej realizacje Fortunaty Obrąpalskiej aniżeli Anny Atkins. Optyka abstrakcji przekształca sposób, w jaki postrzegamy roślinność w sztuce fotograficznej, inspirując do refleksji nad zmieniającymi się granicami i możliwościami tego medium jako środka twórczej wypowiedzi.

JAN FLEISCHMANN

Aranżacja z wglądówek i aparatu, 1975, 29 x 21,8 cm

Jan Fleischmann, wraz ze swoją żoną Waldyną, nadał fotografii użytkowej nowy wymiar. Oboje wypracowali na tym polu nowy i eksperymentalny język. Realizacja zdjęć na wysokim poziomie profesjonalizacji była możliwa dzięki bardzo rozwiniętej wiedzy Jana Fleischmanna z zakresu technologii i warsztatu fotograficznego. Posiadanie zaawansowanego sprzętu (m.in. Hasselblad, lampy Braun) i materiałów fotograficznych oraz prasy specjalistycznej z zagranicy (np. „International Photo Technik”), wraz z kreatywnym podejściem do zagadnienia inscenizacji, dawało błyskotliwe rozwiązania formalne. Niejednokrotnie do swoich kompozycji Fleischmann wykorzystywał obiekty ze swojego najbliższego otoczenia, ale aranżował je w nietypowy sposób. Bogata i nasycona kolorystyka wzmocniała fantazyjność jego prac. Niniejszą realizację skomponował dzięki połączeniu figury aparatu (w tym przypadku jest to model Asahi Pentax Spotmatic z obiektywem Carl Zeiss) wraz z kuwetą ciemniową i pociętymi skrawkami wglądówki fotograficznej. Cały kadr nabiera zatem metacharakteru - narracji o medium, w którym artysta mógł swobodnie kreować własne światy.

MARIUSZ HERMANOWICZ

Z cyklu „Avoir une voiture a Paris”, 1982, 18,4 x 29 cm

Mariusz Hermanowicz, eksplorując na gruncie fotografii estetykę hiperrealizmu, przenosi widza do świata detali i tekstur, zwracając uwagę zarówno na plastyczne, jak i symboliczne aspekty aktu destrukcji.

Zdefragmentaryzowany, ukazany w zbliżeniu i zniszczony samochód, symbolizuje nie tylko fizyczną degradację obiektu, ale jest również metaforą trudnych czasów, jakie przeżywał Paryż w latach 80. Artysta zastosował rzadkie w tamtym okresie - jak podkreśla w jednym ze swoich artykułów Witold Kanicki - materiały barwne.

Hermanowicz dotąd był w środowisku rozpoznawalny przede wszystkim za sprawą zdjęć czarno-białych. Okazuje się on jednak niezwykle zręcznie i kreatywnie wykorzystywać kolor i detal w swojej twórczości. Dzięki zastosowaniu materiałów barwnych, kompozycja Hermanowicza przypomina fotorealistyczne obrazy, które koncentrowały się na codziennych przedmiotach, oddanych za sprawą nieoczywistej perspektywy.

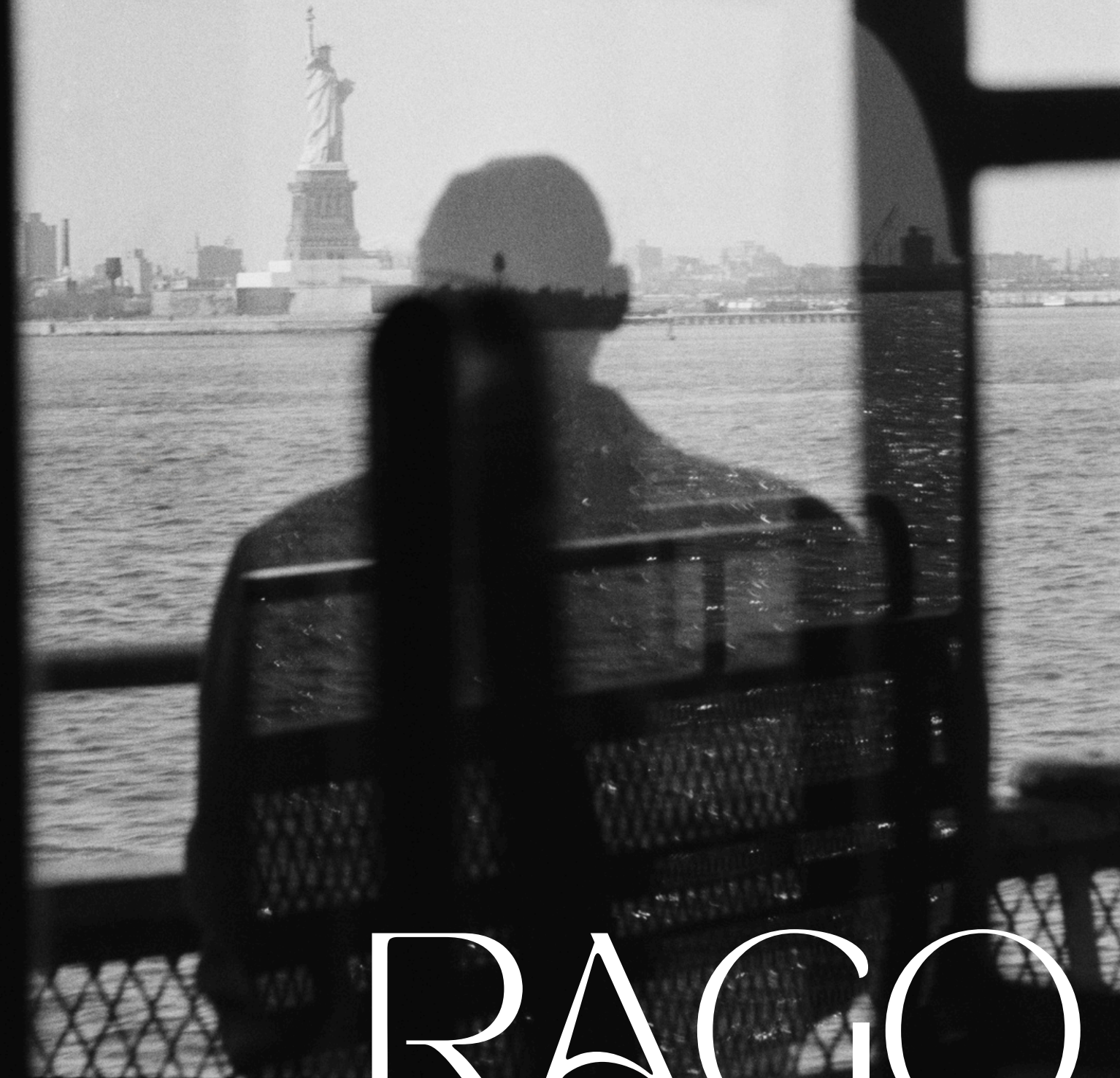

DANUTA

Odbicie sylwetki mężczyzny na tle Statuy Wolności, 1965,
29 x 20,3 cm

W 1965 roku Danuta Rago odwiedziła Nowy Jork, gdzie stworzyła niezwykłą serię zdjęć utrzymanych w duchu fotografii ulicznej. Prace te, odróżniające się od klasycznego reportażu - którego celem jest dokumentowanie konkretnych wydarzeń - są spontaniczne i pełne niedopowiedzeń. Rago, obserwując życie codzienne wielkiej metropolii i jej mieszkańców, zarejestrowała nie tyle ciąg określonych sytuacji, ile stworzyła obrazy metaforyczne i przejmujące, w duchu twórczości takich postaci jak Lee Friedlander czy William Klein.

Jednym z najbardziej ikonicznych zdjęć tej serii jest niniejsza fotografia, ukazująca odbicie sylwetki mężczyzny na tle Statuy Wolności. Rago nie tylko uchwyciła słynny pomnik, ale również przypadkową postać spoglądającą na niego, wzbogacając całość o głębokie kontrasty i efekty odbić, które deformują obraz. Powielone motywy balustrad dodatkowo podkreślają dystans między bohaterem a monumentalnym tłem, tworząc niepokojące wrażenie. Fotografka, dzięki przemyślanej kompozycji, ukazuje jak niedościgniony był amerykański sen o równości i szczęściu w ówczesnym społeczeństwie.

RAGO

ANTONI ZDEBIAK

Studium do projektu, 1987, 29 x 29 cm

Fotografia, wykonana w istotnym dla autora Mięćmierzu nad Wisłą, przedstawia Piotra Sekułę performatywnie wchodzącego w interakcję z naturą i splatającego się z drzewem. Antoni Zdebiak zainicjował tę sytuację, czerpiąc z zainteresowań teatrem fizycznym i twórczością Jerzego Grotowskiego. W działaniu sytuującym się między intymnym spektaklem a sesją fotograficzną, ludzkie ciało organicznie scala się z przyrodą, stając się częścią rozległego krajobrazu.

Zdjęcie jest elementem większego projektu Zdebiaka, który badał rolę człowieka w naturze. Powracający w jego twórczości motyw mężczyzny mocującego się z siłami przyrody, w tym figura wyrywająca i rzucająca drzewo, stanowi kluczowy element tego cyklu. Prace te są wczesnym świadectwem dyskusji na temat antropocenu – epoki, w której działalność człowieka wywiera dominujący wpływ na środowisko naturalne.

Zdebiak jawi się jako postać splatająca świat teatru, ruchu i ikonosfery wizualnej, antycypując refleksję na temat współczesnych problemów ekologicznych i społecznych, związanych ze zrównoważonym rozwojem.

